Scris de Administrator
Miercuri, 11 Martie 2015

"Vino la Marsul pentru Viata!" , 21 martie 2015

**Cand in pantecele unei mame se zamisleste un copil, atunci in ea sunt doua inimi: inima ei si inima pruncutului pe care il poarta
. Si aceste doua inimi trebuie sa bata impreuna, pana cand Domnul hotaraste ca noua fiinta sa vina pe lume. Din fericire, sunt multi tineri dornici sa lupte pentru fiecare inima pe care Dumnezeu o pune in pantece, iar Alexandra Nadane, presedinta Asociatiei "Studenti pentru viata", este una dintre ei.**

- Pe 21 martie se va desfasura, in mai multe orase din tara, Marsul pentru Viata. Care este tema din acest an?

- Tema din acest an este "Fiecare viata este un dar". 21 martie, ziua in care va avea loc Marsul pentru Viata, este si Ziua Internationala a Copilului cu Sindrom Down, si tocmai acest lucru vrem sa-l accentuam, ca societatea - si intreaga omenire - nu are decat de castigat daca invata sa pretuiasca viata. Viata unui copil cu dizabilitati, a unui copil cu Sindrom Down e la fel de importanta ca si viata unui om de stiinta sau a unui mare campion. A spune despre o persoana cu dizabilitati sau despre un copil nenascut diagnosticat intrauterin ca nu este "viabil" inseamna a rata sansa unui om de a-si implini menirea pe acest pamant: exista persoane cu Sindrom Down in toate domeniile vietii sociale, multe dintre ele realizand lucruri admirabile. Depinde insa de noi, ca parinti, cat de mult ne implicam in educarea si formarea acestor copii; depinde de noi, ca oameni politici, cat de mult ne straduim sa-i ajutam la nivel de politici sociale, la nivel de educatie, cat de mult incercam sa-i sprijinim si sa raspundem nevoilor lor speciale.

Este nevoie ca oamenii sa inteleaga bucuria aceasta a venirii unui copil pe lume. Am avut ocazia sa vad mame care, desi stiau inca din timpul sarcinii ca li se vor naste copii cu probleme, au ales sa pastreze sarcina. Au fost cazuri in care s-au bucurat doar cateva ore de existenta lor, s-au bucurat ca i-au vazut, i-au botezat si dupa aceea au trecut la Domnul. Unii se intreaba: de ce trebuie sa ma chinui cu el toata viata? De ce trebuie sa-l vad cum sufera? Faptul ca o mama are ocazia sa-si stranga in brate copilul, sa stie ca e al ei, sa-l simta, este o mare fericire pentru ea, si nu mai conteaza ca acel copil are o dizabilitate. Odata cineva s-a dus acasa la o femeie care avea o fiica imobilizata la pat, pe care o ingrijea de cativa zeci de ani si se astepta ca

mama sa se planga, sa spuna ca regreta ca i-a dat viata, ca nu mai are confort si alte lucruri, si chiar i-a recomandat sa o abandoneze sau sa o duca la azil, dar mama aceleia a inceput sa planga si sa spuna: "Cum? Bucuria vietii mele, lumina ochilor mei! M-a ajutat atat de mult, a dat sens vietii mele... cum sa o las?...". Iata ca implinirea nu depinde de neajunsurile, dizabilitatile, problemele, serviciile grele sau oamenii dificili pe care ii avem langa noi, ci de capacitatea noastra de a intelege gandul pe care il are Dumnezeu cu noi si de a realiza binele folosindu-ne de toate acestea.

O cultura a vietii

- De ce este important sa participe cat mai multe persoane la acest mars?

- Din doua motive. Este o vorba care spune: "Daca vrei sa schimbi lumea, schimba-te intai pe tine insuti". E dureros ca traim intr-o societate impregnata puternic de cultura avortului si ca purtam pe umerii nostri 22 de milioane de avorturi. Poate ca de multe ori chiar spunem asta cu convingere in public sau in cercurile de cunoscuti, dar daca noi nu vom incepe sa facem ceva, nu e firesc sa asteptam ca altii sa faca asta in locul nostru.

Al doilea motiv e legat de promovarea unei culturi a vietii. Sa luam in calcul faptul ca atat in Romania, cat si in alte tari, 85% din femeile care ajung sa faca avort il fac la presiunea partenerului sau la presiunea societatii - se vad date afara de la serviciu, date afara din casa, lasate pe drumuri - si fac avort pentru ca nu au nici un sprijin. In momentul in care exista in jur persoane care te sprijina, lucrurile se pot schimba radical. Am avut ocazia sa vad personal lucrul acesta.

In urma cu vreo doua luni mi-a trimis cineva un mesaj din Anglia, in care-mi spunea: "Am nevoie de ajutorul tau urgent, pentru ca o mamica de aici a anuntat pe un grup de discutii ca e insarcinata si vrea sa faca avort. Prietenul ei e foarte violent, e alcoolic, si fata a zis ca nu doreste pentru copilul ei un astfel de tata". Eu i-am scris ce am stiut eu si nu ma asteptam sa functioneze, pentru ca era la mijloc si distanta, si un mod de comunicare nu foarte apropiat de sufletul omului. Si totusi, dupa trei zile am aflat ca acea mamica a ales sa pastreze copilul. Pe acel grup de discutii erau 20-30 de mamici militante "pentru viata", care au inceput sa-i povesteasca din experientele lor - fie ca au fost in situatia respectiva si au pastrat copiii, fie au auzit de alte situatii asemanatoare -, au inceput sa posteze inclusiv fotografii cu mamici si copii, sa o incurajeze, sa-i spuna ca vor sa mearga cu ea la doctor, ca vor sa o ajute, ca vor sa o invete fel de fel de lucruri. Acest lucru a fost foarte important, pentru ca femeia s-a trezit dintr-odata cu 20-30 de persoane gata sa o ajute. Si asta face diferenta. In momentul in care o femeie este sprijinita, decizia ei se schimba radical fata de situatia in care este abandonata si nu o sprijina nimeni.

"Sa nu fim nepasatori la tragediile de langa noi!"

- Marsul pentru Viata se desfasoara in multe tari, cu o participare mai numeroasa in afara. Ce semnale ai in legatura cu modul in care se desfasoara marsul in afara tarii?

- Marsul pentru Viata de acolo a si pornit. Ganditi-va ca in Washington se organizeaza de prin anii ’70. Prima data au venit foarte putini oameni; era o incercare de a protesta fata de decizia Roe contra Wade prin care avortul devenea legal. In urmatorii ani a avut un succes mai mare si s-au implicat din ce in ce mai multi oameni, acum ajungandu-se la cifre colosale, cum ar fi 500.000 de participanti. Acolo s-a format deja o cultura a vietii. Chiar am citit undeva o situatie: prietenul unei doamne care a facut avort a regretat foarte mult acest lucru si s-a hotarat sa faca ceva pentru ceilalti. S-a apucat sa mearga pe la clinici, sa le vorbeasca femeilor insarcinate, sa le consilieze, fara sa se gandeasca ca mai exista undeva cineva care face asta. Si cazul lui este foarte des intalnit, sunt multe persoane care incep sa faca ceva din proprie initiativa - fie ca traiesc durerea personal, fie ca-si dau seama ca avortul provoaca niste traume si afecteaza femeia, copilul si familia. Ei bine, la nivel macro, toata implicarea acestor persoane formeaza un angrenaj imens, care reuseste sa schimbe in bine tendintele societatii.

- Cine va sustine in organizarea acestui mars?

- Ne sustin oameni care inteleg ca viata este un dar, ca viata trebuie promovata, oameni care inteleg ca a te implica si a-l sprijini pe celalalt este unul dintre cele mai importante lucruri. In Romania se fac zilnic patru sute de avorturi, si experienta ultimilor ani mi-a aratat ca majoritatea sunt facute din lipsa de informare si la presiunea celor din jur, si sunt regretate, traumele aparand mai devreme sau mai tarziu cu multa putere, mai ales in viata mamei, dar si in familia ei. Asa ca ii rugam pe cat mai multi sa se implice in activitatile pentru viata, caci avem nevoie, ca societate, sa nu fim nepasatori la tragediile de langa noi.

Dintre personalitatile care se vor alatura marsului de anul acesta ii numesc pe Vlad Mirita, "Iris", Bogdan Vladau, Mihai Traistariu, care vor sustine un concert la sfarsitul manifestarii. Actrita Ioana Picos va prezenta spectacolul, ea fiind si purtatoarea noastra de cuvant. Este un om extraordinar, care s-a implicat si a sustinut acest eveniment si in media, si in presa internationala, si ori de cate ori i s-a cerut sprijinul. Cei de la "Iris" ne-au spus ca ei isi asuma acest mesaj, ca sustin viata si, daca este nevoie, vin la conferinta de presa sa-si afirme pozitia lor pentru viata. Ne bucuram foarte mult de acest lucru.

Practic, toti artistii vin gratuit sa cante, pur si simplu pentru a sustine aceasta cauza. Si este un lucru foarte important, pentru ca urmatorul pas dupa mars este de a se crea o miscare la nivel de societate: sa existe juristi pentru viata, sa existe jurnalisti pentru viata, artisti pentru viata; adica in toate domeniile societatii sa fie oameni care sa promoveze viata in felul lor, prin arta, prin muzica, prin teatru, prin educatie, prin orice forma in care reusesti sa ajungi la oameni.

"Uite, eu vreau sa te ajut!"

- Cum ai ajuns sa te implici in astfel de activitati?

- Povestea mea incepe la varsta de 16 ani, cand eram voluntar intr-o asociatie umanitara. Intr-o zi am primit un e-mail de la o tanara care mi-a spus ca e insarcinata si are nevoie urgenta de ajutor, altfel este nevoita sa faca avort. M-am dus cu e-mail-ul la superiorii mei, care mi-au spus ca nu se implica in astfel de cazuri. Atunci am zis ca nu se poate sa trec peste lucrul acesta, eu o sun, nici nu stiu ce sa-i zic - nu i-am spus mamei, nu i-am spus nimanui! -, dar ii dau telefon, ma duc sa ma intalnesc cu ea, sa incerc sa o ajut.

Si m-am intalnit cu ea. Simplul fapt ca am incercat sa o incurajez si sa o sprijin pentru ea a fost un ajutor foarte mare - pentru ca asta astepta. A inceput sa planga, sa-mi spuna ca parintii vor sa o dea afara din casa, ca nu sunt de acord cu prietenul pe care il are. I-am spus: "Uite, eu vreau sa te ajut. Copilul pe care il ai e o viata si e important sa mergi mai departe!". Acest lucru este foarte important, sa ajuti femeia sa diferentieze dorinta ei proprie in legatura cu acel copil de dorintele celorlalti, pentru ca in momentul in care o femeie ramane insarcinata, intre ea si copilul ei se formeaza o relatie de dragoste foarte profunda. Ei, peste relatia asta vin presiunile celorlalti, si atunci ea e foarte bulversata. Dar daca este cineva sa o asculte, sa o incurajeze, atunci lucrurile se schimba foarte mult. Ca dovada, cu ajutorul lui Dumnezeu, ea s-a razgandit si a zis: "Bine, am sa pastrez copilul!".

Dupa aceea mi-a trecut mie prin gand ca, daca ea se va duce acasa, se va lovi de aceleasi probleme, adica parintii o vor presa in continuare, prietenul ii va zice ca nu vrea copilul si asa mai departe. Si atunci i-am spus: "Vreau sa merg cu tine acasa!". Si m-am dus acasa, unde am stat de vorba cu parintii ei, care au inceput: "N-are unde sa stea, n-are ce manca, n-are un salariu, n-are aia, n-are ailalta". Si atunci m-am asezat si am spus: "Ok, hai sa facem o lista!". Si am facut cu ei o lista cu toate lucrurile de care aveau nevoie si le-am spus ca o sa-i ajut. Habar nu am cum m-au crezut, dar m-au crezut - a ajutat Dumnezeu in momentul acela. Eu le-am spus ca o sa-i ajut, iar ei au zis ca o sa pastreze copilul.

M-am dus acasa si am scris pe blog povestea lor, am pus o lista cu lucrurile de care au nevoie si cu numarul meu de telefon. De a doua zi au inceput sa sune oamenii - desi nu era un blog prea era citit, nu stiu cum s-a intamplat - unul ca o duce la medic, unul ca-i plateste analizele, altii ca-i dau niste alimente... Oamenii au decis sa se implice. Faptul ca, pana la urma, in cativa ani, ea s-a casatorit (acum au trei copii) a fost o schimbare extraordinara, si mi-am dat seama ca ceva mai frumos si mai extraordinar de atat - sa fii voluntar - nu se poate! Ai ocazia sa te implici in salvarea unor vieti. Si atunci m-am apucat sa scriu despre lucrurile acestea pe blog.

Pana intr-o zi. Tocmai publicasem un material, si ma trezesc cu cateva zeci de comentarii de la adolescente din diverse colturi ale tarii, care aveau povesti cam asemanatoare, desi nu se cunosteau intre ele: "Buna, ma cheama X, am nu-stiu-cati ani, sunt din orasul Y, am ramas

insarcinata, parintii ma dau afara din casa, prietenul ma pune sa aleg" - sunt foarte dese situatiile acestea! -, "trebuie sa fac avort, ca nu am alta solutie. Daca puteti sa ma ajutati...". Cand vezi douazeci de astfel de comentarii, iti dai seama ca nu e suficient sa scrii un articol ca sa ajuti. Atunci am zis: e musai sa infiintam o organizatie! M-am uitat ce se intampla in strainatate, am vazut ca exista o retea de asociatii "Studenti pentru Viata", am cautat doua prietene si ne-am apucat sa infiintam asociatia. Asta s-a intamplat in 2013. De atunci am inceput sa consiliem si sa ajutam tinere si adolescente in criza de sarcina, am inceput sa dezvoltam proiecte dedicate tinerilor si studentilor, proiecte de educatie pentru familie, am inceput sa ne implicam in actiuni publice - cum este Marsul pentru Viata.

"Omul se poate schimba intr-o secunda"

- Ce da incredere unei femei insarcinate care nu are sustinere din partea familiei sa pastreze sarcina?

- In momentul in care am ocazia sa stau de vorba cu o femeie insarcinata si vede dintr-o data ca cele mai mari griji ale ei - problemele materiale, adapostul, ajutorul pe parcursul sarcinii - sunt rezolvate, se lumineaza cu totul la fata, devine alt om si capata incredere in ea. Este extraordinar sa vezi cum se poate schimba omul intr-o secunda, ceea ce demonstreaza inca o data foarte clar ca nu "dreptul femeii" e problema, ci faptul ca este lipsita de sprijin din partea celor din jur.

Este foarte important de adaugat ca mai ales la tinere si adolescente sunt intalnite situatiile in care prietenii lor nu-si asuma responsabilitatea, punandu-le sa aleaga intre ei si copil, si multe dintre ele fac acest compromis, sa faca avort ca relatia sa mearga mai departe. Ei bine, ele trebuie sa stie foarte clar ca 70-80% dintre cuplurile care au facut un avort se despart in decurs de un an, un an si jumatate. De ce? Intre mama insarcinata si copil se formeaza o relatie de dragoste foarte profunda. In momentul in care mama face avort, ea devine incapabila sa mai iubeasca si, constient sau inconstient, ajunge sa-l considere pe tata vinovat de ce s-a intamplat, nu-l mai poate iubi si se destrama relatia.

In schimb, exista si reversul. Am avut situatii extraordinare. Am primit odata un telefon de la o tanara din Suceava, insarcinata in sapte luni, care mi-a spus ca nu a facut avort, ca nu era bine, si ne-a sunat pentru ca avea nevoie de ajutor. Parintii ei erau din alt oras, nu stiau ca ea e insarcinata, seful ei a vrut sa o concedieze cand a primit vestea - era o situatie foarte complicata. Si, intr-o zi, m-a sunat si mi-a spus: "Alexandra, trebuie sa ma ajuti urgent, pentru ca tata o sa vina in vizita, nu stie nimic si s-ar putea sa fie agresiv! Ce ma fac?". Parintii ei nu stiau ca e insarcinata si prietenul ei o parasise pentru ca nu facuse avort. Am incercat eu sa gasesc diferite solutii, dar nu s-a putut. Pana la urma, a ramas acasa si s-au aranjat lucrurile in asa fel incat, in loc sa vina tatal, a venit mama, care, atunci cand a aflat, a ales sa o sprijine, nu sa o certe. A nascut, mama ei a ramas cu ea pana a nascut - mai era foarte putin timp - si, dupa ce a nascut, s-a dus acasa, a avut grija de copil o scurta perioada. Prietenul ei s-a intors si i-a

spus: "Daca tu ai avut curajul sa pastrezi copilul si eu nu te-am sprijinit, vreau acum sa fiu alaturi de tine toata viata". Si a cerut-o in casatorie.

Intotdeauna, in momentul in care o femeie alege sa pastreze copilul, in momentul in care alege sa faca binele, nu se poate sa nu se rezolve cumva, sa nu se gaseasca solutii la toate celelalte probleme. In mai toate cazurile se gasesc solutii. In schimb, daca face un avort si sacrifica viata copilului pentru confortul ei, pentru faptul ca i se pare ca altfel n-o sa aiba un viitor, ca-i strica cariera si asa mai departe, lucrurile nu merg bine, pentru ca emotional e foarte afectata si nu-si mai gaseste linistea. Stiti foarte bine ca o multime de femei care au o varsta, au o cariera, au o viata materiala nu mai pot avea copii, pentru ca nu i-au avut cand trebuie si regreta foarte mult acest lucru.

"Mama, iti multumesc ca m-ai nascut!"

- Ce te bucura cel mai mult dupa ce se termina marsul?

- Ma bucura cel mai mult ca s-a intamplat, ca au venit oameni. Cred ca cel mai important este faptul ca mesajul ajunge la oameni si schimba vieti fara ca noi sa ne dam seama. Sa va mai spun un caz. Intr-un oras, cred ca in Cluj, o asociatie s-a hotarat ca de 1 Martie sa ofere mamelor flori pe strada, cu o eticheta pe care scria: "Mama, iti multumesc ca m-ai nascut!". Practic, era o forma de a pretui mama, dar si binecuvantarea de a da nastere unui copil. Si s-a intamplat ca una dintre flori sa ajunga chiar la o femeie care se ducea sa faca avort, si ea nu s-a mai dus. Dupa vreo doi ani, cand a crescut copilul, aceasta femeie s-a intors si i-a multumit persoanei care ii daruise floarea.

Deci sunt momente cand faci un gest mic si nici nu ai de unde sa stii ce se intampla mai departe. De aceea, este foarte important pentru mine sa vad ca oamenii se misca si sunt decisi sa faca ceva.

Material realizat de Raluca Tanaseanu

Articol publicat in numarul 74 (Martie 2015) al revistei Familia Ortodoxa.

Surse:
- http://www.familiaortodoxa.ro/2015/02/26/vino-la-marsul-pentru-viata-21-martie-2015/

- http://stiripentruviata.ro/vino-la-marsul-pentru-viata-21-martie-2015/

Fiecare viata este un dar! - Marsul pentru Viata 2015

{youtube}HSxDyWk1ciM{/youtube}

Vino la Marsul pentru Viata! - Sambata 21 martie 2015 in Romania si Republica Moldova. Saptamana pentru Viata 18 - 25 martie 2015.

Informatii utile:

- MARSUL PENTRU VIATA - Fiecare viata este un dar. - Vino la Marsul pentru Viata! - MARS PENTRU RESPECTAREA VIETII IN ORASELE ROMANIEI - Sambata 21 martie 2015 in Romania si Republica Moldova. Saptamana pentru Viata 18 - 25 martie 2015. Si promo Video...

- Adevarul despre Avort - Ce NU se spune despre: avort, anticonceptionale, contraceptive, sterilet, RU 486 (Mifepristone), avort timpuriu, avort menstrual, avort hormonal, avort medicamentos, Sindromul Post-Avort, bolile cu transmitere sexuala, prezervativ, spermicide, fertilizarea in vitro - FIV, cum se dezvolta copilul nenascut (intre conceptie si nastere), dezvoltare embrionara, fetala, etc. Studii medicale, filme, marturii, etc. - www.AdevarulDespreAvort.ro